

Suntažnieks

SUNTAŽU PAGASTA LAIKRAKSTS

Nr. 11 (212)

Otrdiena, 2011. gada 29. novembris

ŠAJĀ NUMURĀ:

- Godina "Suntažu pagasta lepnums" nosaukuma ieguvējus
- Brīvības cīnītāju atceres pasākums Lāčplēša dienā

- Vīru spēles visusskolā

- Sveicam Latviju dzimšanas dienā!

- Edvīns Ozols no "Vēsmām"

- Saeimas deputāte Druviete apmeklē Suntažu vidusskolu

- Kopsim savu valodu!
- Sulu paku spēle
- Suntažos darbojas bankomāts!

Mums viņa ir visskaistākā. Tik un tā.

/Māra Zālīte/

GODINĀM „SUNTAŽU PAGASTA LEPNUMS” NOSAUKUMA IEGUVĒJUS

17. novembra vakarā Suntažu kultūras namā notika Latvijas valsts dzimšanas dienas sarīkojums, kurā tika godināti un sveikti „Suntažu pagasta lepnums” nosaukuma ieguvēji. Šo tradīciju iedibinājām Latvijas 90. dzimšanas dienā un turpināsim pēc noteikta laika intervāla.

SUNTAŽU PAGASTA LEPNUMA ieguvēji saņēma sudraba goda nozīmi, pateicības rakstu un ziedus kā iepriekš 5 nominācijās:

Mūžs darbā - ilggadēja skolotāja **BRONISLAVA OĻEHNO**, kurastrādājusi Suntažu internātskolā no 60. gadu vidus un bijusi aktīva amatiereteātra aktrise mūža garumā. Savos 80 gados apveltīta gaišu, asu prātu un neizsīkstošu humoru.

Cilvēks cilvēkam. Cilvēks līdzās – **DZIDRA LAĢE**, aptiekāre, farmaceite, bijusi represēta, aktīvi darbojusies Represēto klubā un pagasta kultūras nama deju kolektīvos un kori. Vienmēr izpalīdzīga, laipna un ar vēlmi palīdzēt.

Ģimene kā vērtība – **ALĪDA UN AINIS KRŪZES**, izaudzinājuši

piecus bērnus, tagad rūpējas par mazbērniem, brīvdienās un svētkos vienmēr pulcē ap sevi savu lielo saimi, radot stabilu māju sajūtu, un drošību.

Latviskuma kopēja un uzturētāja – **BENITA TRASŪNE** – skolotāja, kluss darba rūķis, avīzes Suntažnieks redaktore, vairāku projektu autore, ideju ģeneratore un realizētāja, prot un spēj paveikt lielus darbus, palaujoties uz savu sirdsbalsi.

Suntažu vārda nesējs Latvijā un pasaulē – **EDVĪNS OZOLS**

– NBS speciālo uzdevumu vienības karavīrs, īsts savas zemes patriots, bijis 9 mēnešus misijā Afganistānā un par Latvijas karavīru misijā piedzīvoto stāsta dokumentālajā filmā „Astoņi pilnmēneši”.

Pēc Suntažu Lepnuma apbalvojuma pasniegšanas visi pasākuma dalībnieki noklausījās Latvijas Universitātes kamerorķestra koncertu.

...skatīties uz gaismas pusi, ar sirdi un gaišu skatu uz savu zemi!

Dzidra Sprōģe

11. novembrī, Lāčplēša dienā, pieminējām brīvības cīnītājus biedrības „Suntalniece” organizētajā svecīšu gājienā.

Latvi, lai kurā zemes daļā tu nonāktu, - piemiņi Latvijai! Nekad un nekur savā mūžā tu vairs nedzirdēsi skaistāka vārda par šo vārdu.

Piemiņi Latvijai, latvi, ik stundas, ik brīdī, labās un ļaunās dienās; bet jo sevišķi, kad tev labi klājas. Zini, - neviena māte tā neilgojas redzēt savu bērnu, kā ilgojas pēc katra no mums mūsu visu Māte – Latvija.

Turi Latvijai dziļi ieslēgtu savā sirdī. Turi to kā lielāko dārgumu, ko nedrīkst pazaudēt. Jo, zaudējis Latviju, tu zudīsi pats.

/Jānis Jaunsudrabiņš/

SVEICAM LATVIJU DZIMŠANAS DIENĀ!

VĪRU SPĒLES SUNTAŽU VIDUSSKOLĀ

15. novembrī Patriotisma nedēļas ietvaros Suntažu vidusskolas 9. – 12. klašu komandas sacentās Vīru spēlēs.

Dienas gaitā jaunieši tikās ar NBS Speciālo uzdevumu vienības pārstāvi, iepazīstot šī militārā formējuma specifiku. Skolotāju vadībā komandas apliecināja savu erudīciju Latvijas vēstures faktu pārzināšanā un iemaņas praktiska darba veikšanā, bet ar īpašu aizrautību jaunieši iesaistījās NBS Gaisa spēku Pretgaisa aizsardzības divizona karavīru organizētajās fizisko spēku un veiklības sacensībās.

Sporta zālē Egila Helmaņa, Ogres novada domes priekšsēdētāja vietnieka, militārās tuvciņas pasniedzēja, vadībā sacensību dalībnieki veica ļoti nopietnus iesildīšanās vingrinājumus, pēc tam devās trasē skolas āra teritorijā. Bija gan jāskrien, gan jāpārvieto smagumi, gan jāapliecina prasme pārvietoties pa trosi un veikt Tarzāna lēcieni. Īpašs bija šķēršļu joslas noslēgums – komandas foto ar kopīgiem spēkiem paceltu balķi, kuru Vīru spēlēm atvēlēja SIA „Jauda Koks”,

bet īpašo apdari, iestrādājot rokturus, veica SIA „Upeslīči” galdnieks Andris Ozols, savukārt uzrakstu „Vīru spēles – 2011” kokā izgreba mākslinieks Andris Linde.

Pēc finiša dalībniekiem tika piedāvāta silta tēja. Noguruši, bet mirdzošām acīm jaunieši dalījās iespaidos par veikto trasī. „Nākamgad vajag atkal!” - tas ir vērtējums, kas neprasa komentārus. Paldies Vīru spēļu iniciatoram - GS AB PAD kaprālīm Atim Kārklīnam.

Jaunsardzes piemiņas zīmes „Augsim Latvijai!” Vīru spēļu dalībniekiem un vēlējumu „sadarboties, lai atjaunotu jaunsardzes darbību Suntažos,” atveda LR Aizsardzības ministrijas Jaunsardzes departamenta direktors Bronislavs Mačuļskis.

22. novembrī „Vīru spēlēs” sacentās 5. – 8. klašu zēnu komandas.

Arī šai vecuma grupai bija jāizpilda zināšanu pārbaudes tests Latvijas vēsturē, jāpierāda sava māka pogu šūšanā, jāapliecina, ka arī mūsdienu zēni var izpildīt ierindas mācības elementus, un konkursa noslēgumā jāveic veiklības stafetes.

Paldies 7. klasei un audzinātājai Inītai Andževai par veikto darbu Vīru spēļu organizēšanā.

Benita Trasūne

LATVSKAIS MIERA MIKA OZĪ – EDVĪNS OZOLS NO „VENTĀM”

11. novembrī, Lāčplēša dienā, Suntažu kultūras namā skatījāmies cilvēcīgāko dokumentālo filma par karu – „Astoņi pilnmēneši.”

Filma tapusi 2010. gadā Afganistānas austrumu pierobežā, Kunāras provincē. 5 nedēļu laikā latviešu filmēšanas grupai – žurnālistiem Sandijam Semjonovam, Zanei Penezei un operatoram Ģirtam Straustiņam – izdevies fiksēt NBS Speciālo uzdevumu vienības un ASV Airborne 101. divīzijas vienības kopējo darbu uguns zonā.

Tas nav stāsts par karu pret terorismu, tas ir stāsts par to, kā karš maina cilvēku.

Internetvietnē www.kinokino.lv recenzents ar segvārdu ģirts ļoti precīzi raksturojis filmas radītos iespaidus:

„Kaut ik pa laikam, filmu skatoties, kā pa pieri iesit apziņa, ka šauj, spridzina, ievaino un mirst pa īstam, tomēr visam stāstam pāri strāvo vislabākās latviešu tautai piemītošās īpašības – prāfīgums, miers un omulīgums. **Nešaubos, ka citi latviešu karotāji Afganistānā ir tādi paši, bet visvairāk šīs īpašības varēja saskatīt galvenajā runātājā Ozī, kura stāstījums aizpildīja tik daudz filmas laika, ka nebūtu kļūdaini, ja filmu uzvertu kā viņa dienesta video dienasgrāmatu.**

Latviskais miera mika Ozī ir tas, kas padara šo filmu īpašu.

Viņš runā par izjūtām, dodoties uzbrukuma misijās, redzot, kā sašauj čomu, un par adrenalīnu, kas pārņem ķermeni apšaudes laikā, kad taustīt zem krekla, vai nav slapjš (asinis), ir vienīgais veids, kā konstatēt, vai neesi ievainots. Par mazajām lietām, kas jāzina, lai neklūtu par vieglu mērķi talibānam, un vietējo iedzīvotāju uzvedību un dzīves uzverī, kas ir tik atšķirīga no mūsu, un tik daudz izskaidro, kāpēc tā valsts ir tādā stāvoklī, kādā tā ir.

Principā filma dod trīs vēstījumus. Pirmkārt, patiesi latvietis, ar visām tam piemītošajām īpašībām, ir ļoti augstu novērtēts šādās vietās

un apstākļos. Otrkārt, Latvijas kareivji ārzemju miera uzturēšanas misijās nebrauc atsēdēt kādā karam tuvākā kara bāzē, attiecīgi - pilnīgi bezjēdzīgi notrullināt nodokļu maksātāju naudu, un treškārt - lai arī cik lieli, prāfīgi un pieredzes bagāti veci piedalās bieži vien bezjēdzīgās, tajā pašā laikā nebeidzamās apšaudēs ar neredzamiem ienaidniekiem, kas sasēduši kalnu pakājēs, viņi visi dziļi sirdīs ir mazi puīseli, kam ik dienu, tur esot, iedegas tā īpašā ugunīņa acīs, kas dzen uz priekšu, gluži kā bērnībā skrienot pa mežu, bet nu jau izauguši un kļuvuši par adrenalīna atkarīgajiem, kad lielu daļu notikumu un likteņus izšķir spēja kontrolēt, pārvaldīt nestandarta situācijas, tajā skaitā arī mājās atgriešanos un tur palikšanu.”

Filmu 27. novembrī varēja redzēt arī televīzijā.

Suntažu kultūras namā mani kā skatītāju filmā uzrunāja arī vairākas šķās epizodes:

tā pagraba lūciņa afgāņu mitekļi, kas tika attaisīti, lai apskatītu, vai tur nav kas apslēpts, un kura pēc tam, cienot svešu īpašumu, ar tādu īsti latvisku saimnieka rūpīgumu tika aizdarīta;

tā apjukušā kucēniņa saukšana kara skartajā ielā: „Dukš! Dukš!”;

un tā klātesošā mājas un ģimeniskuma sajūta, kura neatstāj arī adrenalīnu alkstošos karavīrus: „Nomirt vienmēr var paspēt. Var nepaspēt savai mammai puķi uzdāvināt.”

Mums, suntažniekiem, „latviskais miera mika Ozī” ir savējais - Edvīns Ozols no „Ventām.”

Tas pats NBS Speciālo uzdevumu vienības virsleitnants, misiju Afganistānā pieredzējušais Edvīns Ozols, kas kultūras namā pirms filmas demonstrēšanas pārtrauca savu ievadrunu skatītājiem ar ļoti sirsnīgu atkāpi: „Sveiki, mamm! Es taču zināju, ka tu atnāksi!”

Latvijas dzimšanas dienas rītā ar Edvīnu un viņa vecākiem - mammu Ritu un tēti Andri - tikāmies „Ventās”, mājā, kur no maziem, ikdienišķiem sīkumiņiem krājusies un veidojusies ģimeniskā piederības izjūta savai zemei, savai tautai.

Par savu izvēli Edvīns saka: „Es vienmēr esmu zinājis, ka dienēšu armijā. No 6 gadu vecuma. Tā tas palicis atmiņā, ka tā ir jābūt. Citādi nav. Nevar būt. Lūk, mana mīļākā lappuse grāmatā – ābecē, no kuras reiz mācījies lasīt. Šķiram vajā! Lūk, šis atvērumš, iepīlis no biežās skatīšanas - „Kas tur soļo? Kas tur dzied? Karavīri iet!”

„Es dēlam speciāli nepirku nevienu rotaļlietu, kas varētu izsaukt kādu asociāciju ar armiju. Metodiski noliegts netika, bet kultivēts arī nekādā ziņā,” piebilst Andris.

Suntažu vidusskolā mācoties, Edvīns 1996. gadā izcīnīja Superpuiķa titulu valsts mēroga konkursā. 2000. gadā pabeidza vidusskolu un brīvprātīgi pieteicās dienestam armijā.

„Tai brīdī tas notika vienlaicīgi ar iestāšanās Aizsardzības akadēmijā. Pirmais pusgads bija obligātais dienests, pēc tam sākās akadēmiskā programma.

Ja pabeidz Aizsardzības akadēmiju, 5 gadi obligāti jāturpina dienests bruņotajos spēkos, lai valsts apmaksāto izglītību atstrādātu savā tiešajā specialitātē.

Tālāk sekoja dienests. Dažādi amati - atbilstoši reglamentam. Profesionālajā dienestā skaitos no 2003. gada.

Es varu daudz ko citu darīt. Varu rakt. Varu nerakt. Es varu būvēt un varu zāgēt. Varu naglot. Bet – jā, man patīk tas, ko es tagad daru.

Misijā Afganistānā biju 2010. gadā no 9. janvāra līdz Ziemassvētkiem.

Bijām 4 latvieši, 60 – 80 amerikāņi, tikpat afgāņi. Mēs sākumā bijām nezināma masa. Amerikāņiem ir izstrādāta propaganda, kā slavināt savu lielo, vareno Ameriku. „Kas ir Latvija? Kāds štats Amerikā?” Bet patiesībā jau viņi visi ir jauki cilvēki, un attieksmi pret sevi veidojam mēs paši.

Kāds, beidzis Vestpointas akadēmiju, tur man jautāja; „Kā tas ir, ka tu, nebūdam amerikānis, runā bagātākā angļu valodā kā mani virsnieki?”

Savukārt Latvijā man daži teikuši: „Latviešu valoda ir nabaga, tajā nav iespējams bagātīgi izteikties.” Tad es saku: „Pasaki man to teikumu, kuru nevar latviešu valodā izsacīt!”

Manuprāt, katram vajadzētu izlasīt „Mērnieku laikus”. Kas tos izlasījis, tam latviešu valoda top bagātāka.”

(„Vai kāds valodnieks ir apzinājies, cik plašs ir latviešu valodas vārdu krājums?” Edvīns jautā. Mājās atšķiru „Latviešu literārās valodas vārdnīcu” un atrodu skaitli 80 000. Cik daudz no šiem vārdiem izmantojam, tas ir cits jautājums.)

Kur rodamas vārda „patriotisms” saknes?

Rita: „Mani onkuļi bija leģionā. Vecāki jau bija salikuši mantas, gata-vojojoties, ka tiks izsūtīti.

Tā kaut kā izaugām – no valodām ģimenē, no stāstiem. Jāsāk ar to, ka jāciena, jāmīl tas, kas tev ir

LATVISKAIS MIERA MIKA OŽĪ – EDVĪNS OZOLS NO „VENTĀM”

mājā, kas ir ģimenē. Tā ir tā vērtība.”

Andris: „Tā ir kaut kāda skaļa runāšana par to patriotismu – tas nekad te, mūsu mājās, nav noticis un nav vajadzīgs. Vienkārši ar savu attieksmi, ar savu dzīves filozofiju tas viss veidojas. No vecākiem. Ja tā godīgi – to nemaz nevar formulēt.”

Edvīns: „Patriotisms ir tāds neapmierams jēdziens. Tā ir sajūta, ko dod dzimtā vieta.

Tikai te, Latvijā, es kādam esmu atpazīstams, svarīgs, vajadzīgs. Tikai te ir vesela rinda cilvēku, uz kuriem varu palauties, ar kuriem varu rēķināties, kam varu uzticēties.

Man ir svarīgi, lai es varu atgriezties savā vidē, pie savējiem, lai es varu būt Latvijā. Te, kur es zinu, ka tieši tajā izcirtumā sākas mana sēņu vieta. Un saulriets! Kas var būt vēl skaistāks kā saulriets „Ventās.” Te, kad skatās pār

to pļavu, lielajos kokos „Jurbalšos” jau sēžas saule. Un tā saule tur, „Jurbalšos”, riet katru dienu!

Vasarā atbrauc, apsēdies te, pie mājas. Nav nekā foršāka. Pasēdi 15 minūtes un sagaidi mijkrēsli. Vienmēr zinu, ka atbraukšu te, un nekur citur saule tik skaisti nenorietēs kā mūsu „Ventās.”

Mēs te bieži esam runājuši. Kas es esmu, teiksim, Francijā. Kamēr es uz turieni aizbraucu kā tūrists, viņi ar mani sveicinās, viņi gaida, ka es atstāšu tur savus finansu līdzekļus. Kad es aizbraucu tur komandējumā, viņi skatās uz mani kā uz sadarbības partneri, kā uz stratēģisko partneri. Es priekš viņiem esmu cilvēks, jo esmu ieradies ar viņiem sadarboties. Vai mācīties. Līdz ar to viņi uzskata, ka viņi var man kaut ko dot, ko es tālāk varēšu izmantot. Tur ir kaut kāda atgriezeniskā saite.

Bet kas notiek, ja es aizbraucu un saku: „Es te tagad dzīvošu”?

„Re, kur tev slota. Ņem lupatu un ej mazgā grīdu!”

Dari reālu darbu!”

Edvīna sacītie vārdi rosina arī Andra pārdomas:

„Kādam retajam tur, svešumā, ir veiksmes stāsts. To pašu ikdienu dzīvo. Varbūt tur ikdienas dzīve sakārtotāka. Bet vai tam vajadzētu būt dzīves mērķim – vienkārši eksistēt? Un ko darīsim mēs šeit? Ar ko tiks aizpildīta šī telpa?

Kas ar mums notiek?”

Vajadzīgi kādi impulsi iedvesmai. Ozolu ģimene atrod. Tepat.

„Dēliņos” pie Kangaru kalniem savulaik vasarās atpūties Jānis Jaunsudrabiņš. Andra vecāmāte ar rakstnieka sievu bijušas draudzenes. Ar īpašu interesi tādēļ izpētīta gan Jāņa Jaunsudrabiņa dzīve, gan daiļrade.

Tās ir „Ventas” – Andra tēva iepirktais mājas ar nu jau simtgadīgo vēsturi, un tās ir pamatīgi (līdz 1789. gadam) izzinātās dzimtas saknes, kas rosina nemiīgi darboties.

„Mums iepatīkās Iman-ta Ziedoņa, Aivara Berķa un Ērika Hānberga ideja par karogu lauku sētā”, saka Rita, un Edvīns papildina: „Mēs ar mammu atnesām no meža kārti. Tēvs nokrāsoja un uzslēja mastu karogam.”

Vēl „Ventās” ir stelles, kurās Rita aizsākusi aust rūtainu lakatu latviski siltās krāsās, un Andra darināts saimes galds, pie kura gan bērniem, gan mazbērniem, gan visiem savējiem pulcēties.

Un sarunas noslēgumā Ritas teikti Jāņa Jaunsudrabiņa vārdi: “Ko lai es vēlos? Visa man gana: debess un zeme, un saule mūžam mana.”

Edvīns ar vecākiem „Ventās” 18. novembrī.

SUNTAŽU VIDUSSKOLU APMEKLĒ SAEIMAS DEPUTĀTE INA DRUVIETE

Turpinoties Latvijas Izglītības un zinātnes darbinieku arodbiedrības rīkotajai akcijai „Skolas diena”, Suntažu vidusskolu 14. novembrī apmeklēja LR Saeimas Izglītības, kultūras un zinātnes komisijas priekšsēdētāja Ina Druvieta.

Akcijas laikā gan oktobrī, gan novembrī Ogres novada izglītības iestādes apmeklēja Ogres novada domes deputāti. 19. oktobrī Suntažu sanatorijas – rehabilitācijas centrā viesojās Saeimas deputāts Jānis Ādamsons. Savukārt 14. novembrī Suntažu vidusskolā tikās I. Druvieta, Ogres novada domes priekšsēdētāja vietniece Vita Pūķe, kā arī Izglītības un sporta pārvaldes vadītāja Sandra Grunte un Latvijas izglītības darbinieku arodbiedrības Ogres starpnovadu arodbiedrības priekšsēdētāja Airisa Lepere, lai ar skolas direktori un pedagogiem pārrunātu aktuālākos jautājumus un iepazītos ar skolas darbu.

Tikšanās sākumā ar skolas direktori Astrīdu Ārmani tika pārrunāti skolas sāpīgākie jautājumi. To vidū šobrīd aktuālākais ir ekonomiskās problēmas kopumā valstī, kas jūtamas arī daudzās ģimenēs, līdz ar to rada nepieciešamību, lai skolā bērniem visu laiku būtu pieejams sociālais pedagogs, kura darbu apmaksātu valsts.

I. Druvieta iepazīnās ar skolas muzeja darbu, interešu izglītību, pirmsskolas grupu, kā arī piedalījās diskusijā ar skolas pedagogiem. Tajā piedalījās arī Andis Geizāns, LR Saeimas Izglītības, kultūras un zinātnes komisijas pārstāvis, kā arī Suntažu pagasta pārvaldes vadītājs Andris Ronis.

Diskusijas laikā tika pārrunāti jautājumi par iespējamo principa „nauda seko skolēnam uz novadu” reorganizāciju uz „nauda seko skolēnam uz skolu”, kā rezultātā būtu grūti izdzīvot pat skolām ar skolēnu skaitu līdz 200. I. Druvieta atzina, ka par šo principu runāts, orientējoties galvenokārt uz Rīgas skolām. Runājot par koeficientu, kas šobrīd sākumskolā ir 0,75, to mainot uz 1, I. Druvieta atzina, ka to vajadzētu darīt, bet to nav iespējams izdarīt uzreiz.

Skolotājas uzsvēra arī

jautājumu par bērnu vecumam neatbilstošu mācību programmu sākumskolas posmā, kā arī to, ka, pieaugot prasībām, skolā kopumā ir nepieciešams arī augstvērtīgs tehniskais aprīkojums. I. Druvieta atbildēja, ka „būtu jāizveido gudru cilvēku grupa, kura izietu cauri visai apmācību sistēmai no pirmsskolas līdz vidusskolai,

izvērtējot, kas jāmācās obligāti, kas – fakultatīvi”. „Bērni ir pārslogoti, bet ir arī otra puse – salīdzinot ar citu valstu pārstāvjiem, viņi ir konkurētspējīgi, gudrāki,” norāda I. Druvieta.

Radās jautājums arī par to, vai 9. klases noslēgumā būtu nepieciešami valsts pārbaudes darbi – vai nepietiktu ar diagnosticējošu darbu, tā ietaupot līdzekļus. I. Druvieta atzina, ka šādu ierosinājumu iepriekš nav bijis. Tika aktualizēts jautājums par obligātās vidējās izglītības iesviešanu, ko idejas formā I. Druvieta atbalsta, kā arī par iespēju pedagogiem doties izdienas pensijā, kā arī par to, vai tiks novērtēta pedagogu dalība Eiropas projektā „Pedagogu konkurētspējas veicināšana izglītības sistēmas optimizācijas apstākļos” un tajā iegūtā kvalitātes pakāpe. I. Druvieta atklāja: „Ir plāni, ka skolotāju pamatalga nākotnē būs 465 lati. Ir grafiki. Ir beigušies diskusija. Jāgaida tikai, kad valstij būs nauda.”

A. Ārmane aktualizēja jautājumu par lielāku aizsardzību pret vecāku un bērnu visatļautību, uz ko atbildēja V. Pūķe, raksturojot to kā komandas darbu, kurā jāiesaistās atbalsta personālam, sociālajam dienestam un bāriņtiesai, nepieciešamības gadījumā iesaistot arī novada izglītības un sporta pārvaldi.

Diskusijas noslēgumā I. Druvieta pateicās par brīnišķīgo Suntažu skolu, kas ir bagāta gan vizuālā, gan saturiskā ziņā. „Jau rīt par vairākiem jautājumiem runāšu Saeimas komisijā. Ceru, ka sarunai būs konkrēti rezultāti gan normatīvo aktu veidā, gan atliekmes maiņā,” solīja I. Druvieta.

Istenojot akcijas „Skolas diena” aktivitātes, arodbiedrība aktualizē pedagoga profesijas nozīmību un veido lielāku sabiedrības, lēmējvaras izpratni par pedagoga darba pienākumiem, rosina kvalitatīvas diskusijas par pedagoga darba vides ietekmi uz izglītības kvalitāti un aicina deputātus nepieļaut pedagogu darba vides pasliktināšanos.

*Informāciju sagatavoja
Benita Trasūne un Airisa Lepere.*

SUNTAŽOS BANKOMĀTS JAU DARBOJAS

Ceturtdien, 24. novembrī, atjaunotā Suntažu pagasta pārvaldes ēkā izvietotā Hipotēku bankas bankomāta darbība.

Hipotēku banka ir atjaunojusi bankomātu Suntažu pagasta pārvaldes ēkā un aicina Suntažu iedzīvotājus atkal izmantot bankomātu skaidras naudas izņemšanai. Turpmāk bankomāts būs pieejams klientiem skaidras naudas izņemšanai pagasta pārvaldes darba laikā.

Atjaunojot bankomātu, ir veikti papildu pasākumi bankomāta drošībai. Savu atbalstu bankomāta drošības pastiprināšanai ir sniegusi Suntažu pagasta pārvalde.

Hipotēku bankai Latvijā ir 33 apkalpošanas vietas. Suntažiem vistuvāk izvietotā atrodas Ogrē, Brīvības ielā 22.

Hipotēku banka piedāvā pieteikties un saņemt lietošanā Hipotēku bankas maksājumu karti ar īpaši izdevīgiem nosacījumiem, piemēram, personām, kuras sasniegušas 62 gadu vecumu, jaunizveidoto uzņēmumu īpašniekiem – Biznesa uzsācēja komplektā u.c.

Esiet laipni gaidīti Hipotēku bankā!

TETRA PAKU SULU SPĒLE

Sveiks lasītāj, 11. klase vēlas pastāstīt par piedzīvojumu, kurā esam iesaistījušies.

Kad krievu valodas skolotāja parādīja mums afišu par Tetra Paku sulu paku spēli, viņa vēl nezināja, ka šajā konkursā par pirmo vietu cīnīsimies no visas sirds, jo galvenā balva ir to vērtā – grupas „Musiqq” privātkoncerts.

Konkursa noteikumi pavisam vienkārši – līdz 11. decembrim sakrāt pēc iespējas vairāk Tetra Paku 100% sulu, nektāru un sulu dzērienu iepakojumus un katru nedēļu reģistrēt datus konkursa mājas lapā, norādot, cik daudz sulu paku ir savākts, pievienojot bildes, kurās tās attēlotas. Pēc tukšo Tetra Paku paku pierēģistrēšanas mājaslapā automātiski veidojas virtuālie „paku torni”. Virtuālā „paku torņa” augstums atkarīgs no sakrāto Tetra Paku skaita un lieluma. Pēc virtuālajiem „paku torniem” spēles dalībnieki var redzēt, kurš ir līderis – jo komandai, kura ir sakrājusi un reģistrējusi visvairāk tukšo paku, virtuālais „paku tornis” ir visaugstākais. Virtuālā „paku torņa” augstums būs izšķirošais kritērijs uzvarētāja noteikšanā.

Papildus paku vākšanai notiek arī balsošana par reģistrētajām komandām – ikviens var balsot par, viņaprāt, atraktīvāko, interesantāko un oriģinālāko komandas profilu.

Spēles laikā būs vairāki starposmi, kuros būs iespēja iegūt veicināšanas balvas – biļetes uz kino vienai klasei, kura noteiktajā periodā būs savākusi visvairāk paku un pievienojusi fotogrāfiju ar savāktajām pakām. Kad viss konkurss būs beidzies, sakrātajiem tukšajiem Tetra Paku iepakojumiem uz skolām atbrauks pakal „Līgatnes Papīrfabrika”, kura tās otrreizēji pārstrādās, veidojot jaunus papīra izstrādājumus.

Šis ir kārtējais konkurss, kurā mēs pārbaudām savas klases saliedētību, draudzību un spēju apvienoties kopējam darbam. Visi iesaistījamies darbā – meklējam dažādas iespējas paku iegūšanai, iesaistām vecākus to atgādāšanai līdz skolai. Tālāk seko darbs pie

paku mazgāšanas, izmazgātas tās saplacinām, liekam maisos, lai uzglabātu labā stāvoklī līdz 11. decembrim. Uz doto brīdi mēs atrodamies 3. vietā pēc sulu paku skaita un 8. vietā pēc cilvēku balsojuma. Taču visu laiku šie rezultāti mainās, tāpēc atslābāt nevar ne uz brīdi!

Šai spēlē ir atļauts uzrunāt draugus, paziņas, radniekus, kā arī vietējos veikalus un tirdzniecības vietas, lai dabūtu sulu pakas, tāpēc esam ļoti pateicīgi atpūtas centram „Lido”, it īpaši Zandai Puriņai, kura mūs aktīvi atbalsta šajā konkursā. Kā arī milzīgu paldies vēlamies pateikt Aldai Liepai un skolas saimniekam Armandam Andževam, kuri palīdz mums atgādāt pakas no Rīgas uz Suntažiem.

Ceram, ka mums pietiks neatlaidības un spara sacensties, lai dzirdētu „Musiqq” savā skolā. Tiekamies koncertā!

Linda Ozoliņa, 11. kl.

BRAUKT AR LAIVU...

Garajos rudens vakaros gribas ko palasīt. Pāršķirstot Viļa Plūdoņa „Mažā Anduļa pirmās bērnības atmiņas” ar mākslinieces Maijas Tabakas ilustrācijām, vēlēiz var pārliūkot mažā Anduļa bērnības piedzīvojumus. Viena no spilgtākajām epizodēm ir Anduļa patstāvīgais brauciens ar laivu pa upi, kas bija stingri aizliegts.

„Man tā gribētos nobraukt ar laivu tur upes vidū, sudrabainajās zīmās, – bet es nedrīkstu, es dodos: ieraudzīsi mamma, tētis... Tētis man uz to stingrāko noliedzis laivā kāpt ...

Tomēr reiz šo aizliegumu pārkāpu. Tas bija vasarā, siena laikā. Mājīnieki bija nogājuši dienušā. [...] Atrāsijis laivu, ielēcu tajā un atgrūdos ar airi no malas. Biju vairākkārt redzējis citus airētājus airējam un sāku tāpat kā viņi tašķīt ar airi uz visām pusēm. Bet laiva peldēja nevis tur, kur es gribēju, uz augšu, saules sudrabā, bet slidēja pa strauimi lēni lejup.

Piepeldējusi pie bieža meldru pudura, viņa palika stāvam. Tur auga lielas, lielas lēpju lapas, apaļas kā zirga pēdas. [...] Tur auga arī puķes ar sniegbaltiem ziediem un puķes ar dzelteniem, un tās smaržoja tik saldi, tik brīnumsaldi!

Nolicis airi, noliecās pār laivas malu un sāku raūt ūdens augus ...

Te sadzirdu piepeši izbailu kliedzienu. Uz krasta parēgojas un pazūd

cilvēka stāvs. Iztrūcies atraujos atpakaļ laivā un saķeru airi.

Skriešus noskrien upmalā tēvs. Mudīgi viņš nomet virsdrēbes un metas ūdenī” (V. Plūdonis. Maža Anduļa pirmās bērnības atmiņas. 2. izd. 1980.30.lpp.).

Līdzīgu sižetu pēc zīmējuma ir aprakstījuši skolēni kādā latviešu valodas sasniegumu testā. Apmēram 200 dažādu klašu un skolu Latvijas skolēni rakstīja par kādu neapdomīgu divu bērnu braucienu ar laivu pa upi. Tomēr mūsdienu skolēnu lietotie izteicieni atšķiras no Viļa Plūdoņa valodas. Vairums skolēni raksta nevis braukt vai vizināties ar laivu, vai irties ar laivu, bet gan peldēt ar laivu. Latviešu valodā saka – braukt, vizināties, irties ar laivu, jo laiva ir tāds pats pārvietošanās līdzeklis kā citi, piem., braukt ar mašīnu, vilcienu vai autobusu. V. Plūdonis ir rakstījis nobraukt (aizbraukt) ar laivu, kur priedēklis no-vārda sākumā ir ar nozīmi aiz- tagad gan tiek lietots refi. Protams, var teikt: Laiva peld ūdenī, jo ūdenī var peldēt (atrsties) ne tikai cilvēki, dzīvnieki, zivis u.tml., kā arī dažādi priekšmeti, piemēram, plostis, laiva, lapas, koku zari. Latviešu valodā ir jauns vārds laivot ‘braukt ar laivu’, līdzīgi braukt ar kuģi – kuģot. Vārdam laivot izveidojusies specializēta nozīme – sporta vai atpūtas veids, piemēram, braukt ar laivu pa Amatu vai doties atpūtas braucienā jeb laivot pa Mazo Juglu.

Kāpēc latviski tagad jaunatne izsakās citādi? Laikam jau tāpēc, ka īsti labi neizjūt latviešu valodas savdabību un nezina, ka latviešu valodā šo darbību izsaka citādi nekā krievu valodā: krievu – плавать, плыть на лодке. Tātad citas valodas teiciens liekas pazīstamāks nekā izsenis pašas valodā runātais, un latviešu valoda vairs

nav latviska, bet citas valodas ietekmē slīcināta. Var jau arī būt, ka skolēni, kam dzimtā valoda ir krievu valoda, tik labi vēl neprot latviešu valodu un runājot lieto burzisku tulkojumu no savas dzimtās valodas. Nevar teikt, ka kāda valoda būtu sliktā, bet slikti ir tad, ja valodā lietotie izteiksmes līdzekļus ir raksturīgi citai valodai, ne pašu, vai arī savā valodā ik pa brīdim lieto citas valodas vārdus – trīs latviešu valodas vārdi, bet ceturtais – krievu vai angļu valodas vārds. Tā veidojas valodu sajaukums, kas īsti nav ne viena, ne otra valoda. Tātad latviski saka – braukt ar laivu pa upi, ezeru vai jūru, dodies ar laivu izbraukumā, irties ar laivu, laivot u.tml., bet ne – peldēt ar laivu, jo peldēt var ar akvalangu, pleznām, peldrīņi vai kādiem citiem palīgīdzekļiem.

Nobeigumā vēl kāds daļl-literatūras fragments: „Es esmu laivā uz ezera. [...] Es esmu makšķeri jau satinis un laivā noguldījis, bet man nav gribas ķerties pie airiem, lai irtos malā. Es izvelku enkuri, kas parasti ir auklā iesiet akmeņi, un ļaujos ūdenim. Laiva grozās. Viņa nestāv uz vietas, bet arī nekur neslīd. Spīd zeltains mēness sirpis. Irina zemes vēžītis. Dažas pīles zuzēdamas pārļaižas pār galvu un nozūd mirdzīgajā gaisā. Kaut kur dzied. Kaut kur vēls braucējs rībinās pa sakņainu meža ceļu.

„Hallo!”

Es tveru airus un braucu mājup.

Mājup?

Jā. Visur man ir mājas.

Es nonāku Neretā, Rendā, Laucē, Suntažos, Lazdonā vai Lubānā – visur man ir mīļi ļaudis priekšā...” Uzmanīgs lasītājs jau ir sapratījis – tas ir Jāņa Jaunsudrabiņa rakstīts. (J. Jaunsudrabiņš. Kopoti raksti. Astotais sējums. Ūdeņi. 1982. 8.–9.lpp.)

Dzintra Paegle

PASĀKUMI SUNTAŽU KULTŪRAS NAMĀ DECEMBRĪ

No 29. novembra - 17.decembrim ASV dzīvojošā latvieša EVARISTA BĒRZIŅA **foto izstāde.**

3.decembrī plkst. 18.00

Vokālā ansambļa "SVĪRE" un draugu ansambļu saiets. Koncertā dziedās vokālie ansambļi no dažādiem Latvijas novadiem. Ieeja koncertā Ls 1.-

10. decembrī plkst. 18.00

Mūziķa, komponista, pedagoga **MODRA KRŪMIŅA 50 gadu jubilejas koncerts.** Koncertā piedalīsies deju kolektīvi "RAKSTI", "PŪPOLĪTIS", "SUNTA" un solisti. Ieeja uz koncertu Ls1.-

No 19. - 23. decembrim Suntažu audēju un rokdarbnieču izstāde.

23. decembrī plkst. 19.00

Ziemassvētku koncerts - "MIRKLIS BALTAJĀ MŪZIKĀ". Dziedās Nacionālās Operas solisti DITA KALNIŅA un JURIS ĀDAMSONS. Ieeja uz koncertu Ls 2.-

25. decembrī plkst. 21.00

Ziemassvētku balle - groziņu vakars kopā ar grupu "KLAIDONIS". Galdiņu iepriekšpieteikšana līdz 23.12, ieeja Ls 5.-, balles vakarā dārgāk.

26. decembrī plkst. 12.00

Pagasta **pirmskolas vecuma bērnu eglīte** un amatierteātra "Sauja" iestudējums - "SNIEGA VĪRU ZIEMASSVĒTKI".

26. decembrī plkst. 16.00

Pagasta pensionāru Ziemassvētku sarīkojums. Pieteikties T.Makarovai.

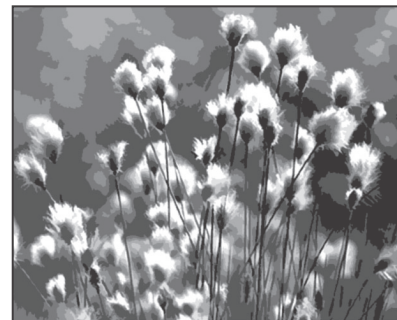
Sīkāka informācija un arī iespējamās izmaiņas vai papildinājumi - afišās kultūras nama skatlogā.

Kolektīvu izbraukumi - 3.decembrī VPDK "Sunta" koncerts Stopiņu pagastā.

3.decembrī SDK "Suncele" koncerts Līvānos.

Pie sapņu ugunscura sildīties!
Pie savām cerībām turēties!

/V. Kokle - Līvīņa/

SVEICAM

VISUS OKTOBRA JUBILĀRUS,

bet jo īpaši

70 gados

Tālvāldi Jēkabsonu

Pēteri Ružu

Raisu Spārbergu

75 gados

Ļubu Kurpnieci

80 gados

Valentīnu Bogdanovu

Pēteri Krankali

SVEICAM

VISUS NOVEMBRA JUBILĀRUS,

bet jo īpaši

70 gados

Vitoldu Beļakovu

Leonu Blūmu

Zinaidu Ciniņi

75 gados

Rītu Rublāni

Ziemassvētku eglītes pasākumi Suntažu vidusskolā

20. decembrī 16.00 pirmsskolas grupām

21. decembrī 17.00 9. – 12. klasei

22. decembrī 10.00 1. – 4. klasei

22.decembrī 14.00 5. – 8. klasei

23. decembrī 10.00 pieņemšana pie direktores

NO 15.11.2011. OGRES NOVADĀ:

Maznodrošinātas personas / ģimenes statusu

piešķir gadījumā, ja mēneša ienākumi uz vienu ģimenē locekli (personu) nepārsniedz Ls **104,00***

Maznodrošinātas personas statusu vienam atsevišķi dzīvojošam vecuma vai invaliditātes pensijas saņēmējam

piešķir gadījumā, ja mēneša ienākumi nepārsniedz Ls **157,00****

Trūcīgas ģimenes / personas statusu

piešķir gadījumā, ja mēneša ienākumi uz vienu ģimenes locekli (personu) nepārsniedz Ls **90,00*****

* Saskaņā ar Ogres novada pašvaldības Saistošo noteikumu Nr. 28/2009 „Par maznodrošinātas personas (ģimenes) statusa noteikšanu Ogres novadā” (03.12.2009.) 3.1. punktu.

** Saskaņā ar Ogres novada pašvaldības Saistošo noteikumu Nr. 28/2009 „Par maznodrošinātas personas (ģimenes) statusa noteikšanu Ogres novadā” (03.12.2009.) 3.2. punktu.

*** Saskaņā ar Ministru kabineta noteikumu Nr. 299 „Noteikumi par ģimenes vai atsevišķi dzīvojošas personas atzīšanu par trūcīgu” (30.03.2010.) 2. punktu.

Suntažu sociālais centrs pensionāra vajadzībām lūdz ziedot

- lietotu, bet darba kārtībā esošu televizoru un ledusskapi.
- Piedāvāt sociālajā centrā vai pa telefonu 65037187 vai 26586088.
- Sociālā centra vadītāja T. Makarova.**

Kafejnīca „Akmeņkrogs” pieņem pasūtījumus

banketiem kafejnīcā, kā arī ēdienu pagatavošanai dažādām mājas svinībām.

Piedāvājam iespēju organizēt kafēnīcā

arī bērnu jubileju pasākumus ar mūsu vadītām atrakcijām un rotālām.

Tel. 65037094